

nenes Opdragelses Skyld", gjør det hele Lovforslag saa at sige betydningsløst. Det er udtrykt faaledes, at „det vilde være rent ud at give den samvittighedsløse Mand Waaben i Hænde mod Hustruen". Seg haaber, at der under den videre Forhandling skal blive Seilighed til nærmere at overveie, hvorvidt det vil være rigtig at lade Sætningen blive staaende eller ei. — Jeg vender mig altsaa igjen til Udviklingen af Forskjellen mellem det nærværende Lovforslag og det norske Lovudkastis § 50. Der er her ubeladt en Bestemmelse, som findes i Slutningen af det norske Lovudkast, nemlig Ordene: „disse Forrifter kommer ikke til Anvendelse paa Udyttet af Næringsveie, som kræve større Kapital, naar denne i det Hele eller for en væsentlig Del er tilveiebragt for Mandens Regning". Jeg tror, at en saadan Bestemmelse er overflødig, idet en fornuftig Fortolkning vistnok maa sige, at det kun er Overflødet af en saadan Næringsvei, som kan kaldes erhvervet ved personligt Arbeide. Desuden maa man ikke overse, at de Forhold, hvorpaa et Lovforslag som dette skal finde Anvendelse, i Reglen ere meget smaa, saa at en Regel som den nævnte i de fleste Tilfælde ikke vil faae nogen praktisk Betydning. Seg glemte, idet jeg omtalte den Kritik, som det omtalte svenske Blad har gjort Lovforslaget til Gjenstand for, at der ligeledes gjøres Indsigelse mod den Bestemmelse, at Hustruen udtrykkelig skalde have givet sit Samtykke til Sjælsstiftelsen. Der menes nemlig, at hvor hele Retshforholdet med Hensyn til Ægtefæller er saa slet, maa en Lov som denne fremfor Alt gaa ud paa at beskytte Hustruen mod en samvittighedsløs Mand. Var det ordnet paa et andet Grundlag, var det en anden Sag. Men her mener vedkommende unavngtione Kritiker, at der ligger en Modsigelse deri, at Hustruens Samtykke skalde kræves; thi, siges der, Hustruen er for Loven retsløs, naar der er Spørgsmaal om at forvalte sin Eiendom, og nu skal hun paa engang ophjæves til den Æder og Værdighed at have Ansvar, naar det gjælder at betale. Jeg tror dog alligevel, at man vil gaa for vidt, hvis man vil imødegaa denne Indsigelse. Jeg tror, det er bedre at begynde med lidt mindre, end at gjøre for store Krav strax. Jeg har isvrigt ogsaa faaet en Bemærkning tilsendt fra dansk Side, som jeg modtog umiddelbart, efter at jeg havde indbragt Lovforslaget, og hvor der anses stærkt over, at jeg ikke havde medtaget Hensyn til Arv. Jeg har allerede ved Indbringelse af Lovforslaget udtalt, at jeg meget havde ønsket at beskytte den Arv, som tilfalder Hustruen, men at jeg som ikke værende Jurist ikke turde paatage mig, at komme med mere; men det vil naturligvis glæde mig, om man ved Lovforslagets videre Behandling vilde udvide det til at gjælde ogsaa Arv, maaste ogsaa den i Boet indbragte Formue, eller udvide Beskyttelsen i det mindste til den faste Eiendom, hvorfra Hustruen

maatte være i Besiddelse, inden Ægtefættet blev indgaaet. Noget Saadant er Tilfældet i Sverrig og har i umindelige Tider været det, og jeg tror ikke at feile, naar jeg siger, at det ogsaa tidligere har været Tilfældet her. Det er egentlig først ved Christian den 6tes Lov, at Kvinden er bleven saa umyndig i Ægtefættet, som hun er det, at det virkelig ikke er for meget at sige — for at bruge et Udtryk, som er faldet under Forhandlingen om en lignende Sag i den svenske Rigsdag — at det var, ligesom Kvinden mistede sin Forstand, naar hun indgik Ægtefættet. Hun har en ikke ringe Myndighed som ugift, hun faar den igjen som Enke, men det er ligesom Forstanden blev tagen fra hende ved og under Ægtefættet. Ved at udvide Lovforslaget paa disse Omraader med Hensyn til hendes medbragte Formue vilde vi tilbøds gjøre en Slags Tilbagegang, men det vil være en god Tilbagegang til noget tidligere Godt; thi et Blik paa Retshistorien viser, at naar vi gaa tilbage til Tiden før Christian den 6tes Lov, har Hustruen været mere raadende over sin Formue, end hun er bleven efter Enevoldsmagtens Indførelse, og det er Christian den 6tes danske Lov, der ligesom fæstnede Retstilstanden under denne; men selv om mine Ønsker i den Retning altsaa gaa betydeligt videre, end der kan blive fyldestgjort, vil jeg ikke være utilfreds med, at et Lovforslag som dette, ikke indeholdende Mere, om end bedre omformet, gik igjennem. Jeg tror, at dette Skridt efterhaanden dog vil lede til Mere, og jeg tror, at det Punkt, som er nævnt her, er det mest paatrængende nødvendige. Det vil særlig komme til Anvendelse i de ulykkeligst stillede Samfundslag, navnlig i de arbejdende Klasser i de større Stæder, hvor det vist ikke er saa aldeles sjældent, at en raa, forfalden, driftsødig, udsuævende Mand med Loven i Haanden paa en Maade kan komme og tage, hvad en stræbsom Hustru søger at spare sammen for hele Familien til sit og Børnenes Underhold. Det er nærmest for at yde saadanne Kvinder i ulykkelig Ægtefætt en Beskyttelse mod det Plyndringsystem, som virkelig ikke saa sjældent finder Sted, det er hos slige Smaakaarsfolk, at Nøden er størst, og jeg haaber derfor, at Hjælpen ogsaa der maa være nærmest.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg kan med Hensyn til dette Lovforslag henvise til de Udtalelser, som jeg i sin Tid fremkom med under den Interpellation, som den ærede Folkethingsmand omtalte, og jeg har ikke forandret min Opfattelse af denne Sag siden den Tid. Det vil af, hvad jeg allerede dengang udtalte, fremgaa, at jeg som Følge deraf ikke principielt har Noget imod at gaa ind paa et Lovforslag af en saadan Beskaffenhed som dette, gaa ind paa et Lovforslag, der hviler paa et saadant Princip som dette, og jeg tror, at det kan gjøres uden i alt Fald stor